

Dictionar ceresc

Bragagiu

Înmuguresc în orice seară
Slovele încă tremurânde
Ca basmele să se perinde
Din primăvară-n primăvară.

Oricare-și potrivește locul
Să fie prinse-ntr-o privire
Citite-n dorul de iubire
Cu sufletul și cu norocul.

Parcă ne-ar fi așa străine,
Dar izvorăsc povești frumoase
Și noi cu gânduri luminoase
Culegem rimele senine.

Oricine-ar vrea să aibă-n viață
O veste proaspătă și vie
Își va găsi o poezie
De Dragoste și de Speranță.

În lume poate ești un nimeni,
Aici ești numai un cuminte,
Unde doar se citesc cuvinte
Prin ochi turnându-le în inimi.

Ca să le porți ferite-n pagini
Din cartea gingașă de vise
Cu grijă-alese și înscrise
Pe dalbul blânelor imagini.

Vei ști în calea pământească
Prin sumedeniile duse
Un suflet care file-ascunse
Cu tine-ar vrea să le citească.

În începuturi vă veți teme
Întredeschindu-vă-n sfială
Și frică coală după coală
Citindu-vă două poeme.

Și împreună veți compune
Tot culegând din constelații
Noi versuri în improvizații

Și declamate în minune.

Va inunda fluviul nopții
Iarăși cereasca foaie largă
Prin ea copiii-or da să meargă
Și vor citi-o și nepoții.

Iar versurile înserării
Vor răsări din nou și alte
Ca rugăciunile înalte
Și aspirațiile chemării...

Doar litere ce-au vrut să spere
Că vor fi versuri fericite,
Dar cu-amăgire pângărite
Cad de pe ceruri în durere.

E răsturnată fără milă
Privirea care-a vrut să prindă
Și cu hârtie să aprindă
Versificație-n argilă.

Zdrobită e-o duplicitate
Înghemuită doar în sine -
Doar calcule fără lumină...
Și va fi noapte... numai noapte!
Victor Bragagiu